

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေတ်ပျိုဖြူ

ပြေးထွက်သွားစရာအင်အားမရှိတော့
နှလုံးသားခြင်းလည်းနီးပြီပေါ့

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

ခေတ်ပျိုဖြူ

ပြီးထွက်သွားစရာ အင်အားမရှိတော့...နှလုံးသားခြင်းလည်း နီးပြီးပေါ့

အခန်း (၁)

“ဟယ် ... ဟိုမှာ သိက္ခာ ကြည့်ဦး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခါ ကြည့်စမ်း”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ အပြောကို သူမ လှည့်မကြည့်ပေမယ့်
သဘောပေါက်ပါသည်။

သူမစိတ်ထဲက တကယ်ကို လှည့်ကြည့်ချင်နေပေမယ့်
လှည့်မကြည့်မိသေးဘဲ ပြောင်စပ်စပ်နှင့် သူငယ်ချင်းကို ပြောင်ပြတော့
သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို အမြင်ကပ်စွာနှင့် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ
ဩဘာပေးတော့သည်။

သူမတို့ဘေးကနေ သူတို့ဖြတ်သွားချိန်မှာတော့ သူမက
မျက်လုံးလေးဝင့်ကာနှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကိုကြည့်သွားတယ် ခါ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူတို့လည်း ရိပ်မိတယ်ထင်တယ်”

“ခိုင်ခန့်ရဲ့ ဒီဇိုင်းက အရမ်းမိုက်တယ်နော်”

“အရမ်းမိုက်လို့လည်း ခါက စွဲနေတာပေါ့ဟယ်၊ ရှင်တို့ကလည်း
အလိုက်မသိလိုက်တာ၊ ဟိုမိန်းမကိုကြည့်ဦး၊ ခဏပြင်ရုံနဲ့ Fee တွေ စွတ်တတ်နေတာ

“အေးနော် . . . တကယ် အတည် ပုံစံနဲ့”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟဲ့ မိခါ”

ခေါ်လည်းခေါ် လက်ကလည်း သူမလက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ကာ
စုထိုက်က ခေါ်သည်။

“ဘာလဲဟဲ့ . . . ဒီမှာ ခံစားနေတာကို”

“အံ့မယ် . . . ရုပ်ကြီးကိုက ဒီတစ်ခါအတည်လား”

“ဟဲ့ မိစုထိုက် . . . ငါက ဘယ်တုန်းကများ အပျော်တွဲဖူးလို့လဲ”

သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ၏
တစ်ယောက်တစ်မျိုးသော အသံတွေ ထွက်လာကြသည်။

“ရှင် သူရဇော်နဲ့တွဲတာရော”

“အေးလေ . . . တိုးဝေအောင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်အတူစီးရတာ လည်း
တစ်မြို့လုံး သိတယ်နော်”

“ဟဲ့ . . . ဒါတင်ကမလား၊ အောင်စိုးသူနဲ့လည်း ညနေတိုင်း ငပလီမှာ
အကြော်သွားစားသေး တာနော်”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်”

“တော်ပြီဟယ်၊ ရှင်တို့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့မရဘူးလား၊
ကျုပ်ကရှင်တို့ပြောနေတဲ့ သူတွေ ကို တစ်ယောက်မှ ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်မရဘူးဟဲ့၊
ပြီးတော့ အပျော်တွဲတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကို Friend list ထဲပဲ
ထည့်ထားတာ၊ ပေါက်လား”

“အဟင်း အဟင်း”

“ပေါက်သလိုလိုတော့ ရှိတယ်၊ အဟိ”

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ငလောင်အဖွဲ့ဆိုတဲ့အတိုင်း
အနှောင့်ကလေးကတော့ ဖြစ်သည်။

“လာလေ အပေါ်တက်ရအောင်”

“အတက်ချင်ပါဘူဟယ်၊ တီချယ်မှ မလာသေးတာ၊ ဒီဆိုင်မှထိုင်ပြီး
ညော်ဦးမယ်”

“အလို . . . မရစ်ပါနဲ့ဟယ်၊ လာပါ . . . ညနေ အာပူသုပ်ကျွေးပါ့မယ်”

သူမက တပူပူလုပ်နေတာမို့ -

“နေစမ်းပါဦး၊ တက်ပါ့မယ် ခဏလေး”

“လာပါဆို”

အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်တာမရတာ မို့ သူမက စုထိုက်ရဲ့
ကိုယ်ကျပ်အပေါ်က တင်ဝတ် ထားသော ဂျင်းဂျက်ကတ် သေးသေးလေးကို
ဆုတ်ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ၊ လိုက်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ခါ”

စုထိုက်က ဒရွတ်တိုက်ပါလာတော့ ကျန်သည့် ယဉ်ယဉ်လှရော
ဖြူစင်လင်းရော အအေးဖိုး ရှင်းကာ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

သူမတို့ အခန်းထဲရောက်တော့ ယဉ်လေးက သူမနားအသာကပ်ကာ-

“ခါ . . .ရှင့်ကို လိုက်ကြည့်နေတယ်တော့”

သူမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ကာ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမတို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာဘဲတီချယ်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူမစိတ်ကို စာထဲသို့ အာရုံပို့ထားလိုက်သည်။

သင်တန်းဆင်းတော့ သူမတို့သူငယ်ချင်းလေးယောက်

သင်တန်းလေ့ကျင့်မှု အပြေးအလွှား ဆင်းလာကာ -

“ဟေ့ ခါ . . .အာပူသွားစားမယ်”

“နေဦးလေ . . . ရှင်တို့ကလည်း ကျုပ်နဲ့မလိုက်ချင်ဘူးလား”

သူမအပြောကြောင့် -

“အာ . . . မလိုက်ချင်ဘူး၊ ရှင်က ရဲတင်းပေမယ့် ကျုပ်တို့ကတော့ ရှက်တယ်ဟေ့၊ မလိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးသိက္ခာတော့ လုံးဝ အကျမခံဘူး”

“နေပေါ့”

သူမက သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ခမ်းဆူပြခဲ့ပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားသော ခိုင်ခန့်နိုင်တို့ နောက်သို့ မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ခဲ့သည်။

“နာဘူးမ”

သူမ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘာဖြစ်လဲနော်။

ခုခေတ်က ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရတဲ့ခေတ်ပဲ အဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ အဲဒီ လောက် အတင့်မရဲပါဘူး။ လိုက်ကြည့်ရုံ သက်သက်လေးပါ။

ဒီအခွင့်အရေးတော့ မိန်းကလေးတိုင်းမှာ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား။

သူမရယ်။ စုထိုက်၊ ယဉ်ယဉ်လှ၊ ဖြူစင်လင်း။ ဒီလေးယောက်ဟာ ရခိုင်ပြည်နယ်ထဲမှာ တည်ရှိတဲ့ ငပလီကမ်းခြေနှင့် လေးမိုင်သာကွာဝေးတဲ့ သံတွဲဆိုသော မြို့ကလေးမှာ အတူနေကြ သည့် အသက်တူ၊ အတန်းတူ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြသည်။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လည်း

ပြောမနာ ဆိုမနာ တွေပါ။

ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့ သူမတို့လေးယောက်ဟာ ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းသွား မတက်ခင် ဒီမြို့မှာပဲ အင်္ဂလိပ်၊ ဂျာမန်၊ ပြင်သစ်စကားပြောသင်တန်းကို တက်နေခြင်းဖြစ်တယ်။

အလွန်အေးချမ်းသာယာသော သံတွဲမြို့လေးဟာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေ အလာဆုံးသော မြို့လေးတစ်ခုလည်းဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေသော ရခိုင်လူမျိုးများ၏ ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း တွေ့ရနိုင်သည်။

သာယာလှပသော ငပလီကမ်းခြေဟာလည်း နိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာမှာပါ ကျော်ကြားတာ မို့ ဧည့်သည်အလာဆုံးကမ်းခြေတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်လေ။

သူမက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးခုနှင့်အောင်ထားသူဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းသွားမ တက်ခင် သင်တန်းတက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူမဖေဖေက ရန်ကုန်-သံတွဲ အဝေးပြေးကားလိုင်း ထောင်ထားသလို မေမေက ဒွါရာပတီ သံတွဲဈေးတွင် အထည်ဆိုင်ကြီးနှင့် စိန်ရွှေရတနာဆိုင် ဖွင့်ထားတာမို့ စီးပွားရေးပြေလည်ပါသည်။

သူမလိုပင် သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော စုထိုက်၊ ယဉ်ယဉ်လှ၊ ဖြူစင်လင်းတို့၏ မိဘတွေဟာလည်း လုပ်ငန်းတွေကိုယ်စီနှင့် ချမ်းသာကြတဲ့အတွက် သူမတို့ငလောင်အုပ်စုဟာ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနှင့် ကဲလို့ကောင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီစကားပြောသင်တန်းတက်ဖို့အတွက်ကလည်း ယဉ်ယဉ်လှက အရင်စခြင်းဖြစ်သည်။ ယဉ်ယဉ်လှ၏ ချစ်သူ ဂျိမ်းကိုကိုက ငပလီရှိ သူတို့ hotel တွင် အလုပ်ဝင်မည်မို့ စကားပြော သင်တန်းတက်ရာမှ ယဉ်ယဉ်လှပါ တက်ရတော့သည်။

ယဉ်ယဉ်လှပါတက်တော့ သူမတို့ပါ လိုက်တက်ရတော့သည်။

အစကတော့ဝါသနာပါ လွန်း ချ် မဟုတ်ပေမယ့် နောက်တော့
ဝါသနာလည်းပါလာကာ သင်တန်းလာတက်သည့် ဘဲချောချော လေးတွေကိုလည်း
ငမ်းရင်း ပျော်လာခဲ့တော့သည်။

သင်တန်းတက်ပြီး ငါးရက်မြောက်မှာပင် သူ့ကို သူမ
သတိထားမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ရောင် . . . သွားမယ်ကွာ”

“အေး . . . ညမှဆုံမယ်၊ ပန်းကံကော်လာခဲ့ကွာ”

သူမ အတွေးလွန်နေရာမှ သတိဝင်လာသည်။ သူတို့ညကျရင်
ပန်းကံကော်မှာဆုံမယ်ဆို ပါလား။

သူမ မသိမသာလေး ဆိုင်ကယ်ကို ဖြေးဖြေးမောင်းကာ
အသာကွေ့ခဲ့လိုက်သည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပြီလေ။
ရတနာလမ်းထဲတွင်ရှိသော သူမတို့ခြံကျယ်ကြီးထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ကို
မောင်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

“ဟော . . . မီးလေးတောင်ပြန်လာပြီ၊ ပြန်ထွက်ဦးမလား၊
ထမင်းစားမှာလား”

“ပြန်ထွက်မှာ အန်တီပေါက်၊ ဒါပေမဲ့ . . . ရေချိုးပြီးထမင်းစားဦးမှာ၊
ပြီးမှ ပြန်ထွက်မှာ”

သူမက မေမေ့ အစ်မ အန်တီပေါက်ရဲ့ပါးလေးကို
အသာဖျစ်ညှစ်ပြီးသူမအခန်းရှိရာပေါ်ထပ် သို့ တဒုန်းဒုန်းနှင့် ပြေးတက်ခဲ့သည်။

ဒါကို အန်တီပေါက်ကအော်ဟစ်ရင်း. . .

“ဒီကလေးနှယ် တဒုန်းဒုန်းနဲ့၊ မိန်းကလေးမို့လို့သာပဲ တစ်စက်မှကို
အချိုးမပြေဘူး”

ဒီလိုပါပဲ။ သူမကိုဆို တစ်အိမ်လုံးက

ကလေးလို့ထင်နေကြတုန်းပဲဖြစ်သည်။ ဒီထဲမှာတော့ အန်ဒီပေါက်က သူမအပေါ်
အကဲဆုံး အသည်းဆုံး။ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမစားနှင့် အစိုးရိမ်းလွန် ကာ
တားမြစ်တော့ သူမအတွက် မွန်းကြပ်သလို ခံစားရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမကတော့ အန်တီပေါက်ရှေ့မှာသာ မုန့်ဖိုးမရမှာစိုးလို့
အန်တီပေါက်အကြိုက် ဟန်ဆောင်နေပြပေမယ့် အပြင်ရောက်တာနှင့်
လုပ်ချင်တာလုပ်တော့သည်။

လုပ်ချင်တာဆိုတာကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင်
လုပ်တာမဟုတ်ပါ။

သံတွဲမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ထူးကဲလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးက
အာပူသုပ်ဆိုင်မှာ အာပူသုပ်ကို စားပြီး ရှူးရဲ့တွေခတ်၊ မျက်ရည်တွေကျ၊
နှပ်တွေထွက်နှင့် ပြိုင်စားကြသည်။

သံတွဲ G. T. C နားမှာရှိတဲ့ မသီတာအအေးဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
မတူတာတွေမှာ ပြီး ဟိုရော ဒီရော ဟီလာတိုက်ကြသည်။

ရွှေနန်းတော်ဘုရားခြေရင်းမှာရှိတဲ့ အကြော်ဆိုင်တွင် အဒေါ်ကြီး
မျက်စိလည်သည်အထိ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ထည့်စားကြတာတွေ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး
ငပလီလေဆိပ်လမ်းမကြီးတွင် ဆိုင်ကယ်ပြိုင်မောင်းကြသည်။

ကောင်လေးသူငယ်ချင်း ဘော်ဒါကဏ္ဍတွေရှိပေမယ့် သူမကတော့
ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင် စားခဲ့။ သူမဘေးတွင် လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့
သကောင့်သားတွေ တစ်ပုံကြီးရှိ သည်။

သူမတို့အဖွဲ့တွင် ယဉ်ယဉ်လှက ပထမဆုံးရည်းစားရသွားသည်။
ဂျိမ်းကလည်း ယဉ်ယဉ်လှ ကို ချစ်ရှာပါသည်။

ခိုင်ခန့်နိုင်ဆိုသည့် သကောင့်သားကတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဆိုတဲ့အတိုင်း ချောသလို အဝတ်အစားကလည်း perfect ဖြစ်အောင် ဝတ်တတ်သေးတာမို့ သူမတို့ မြို့တွင် တော်တော် hit ဖြစ်သည်။

ခိုင်ခန့် နိုင်တို့က သံတွဲမှ ကင်းမော်ရာဘက်ကို ထွက်ကာလမ်းတွင် ခြံကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်ကြီးကလည်း ဟိန်းကာနေသည်။

သူမတို့နဲ့ ခိုင်ခန့်နိုင်ကတစ်မြို့တည်းပေမယ့် ကျောင်းချင်းမတူပါ။ သူမတို့ကအ-ထ-က (၁) ကဖြစ်ပြီး ခိုင်ခန့်နိုင်တို့က အ-ထ-က (၂)က ဖြစ်သည်။

တစ်မြို့တည်းသားမို့မျက်မှန်းတန်းမိပါသည်။အဲဒီ တုန်းကတော့ ခိုင်ခန့်နိုင်ဟာ အခုလောက် ကြည့်မကောင်းချေ။ သူမကတော့ ခိုင်ခန့်နိုင်ကို ယဉ်ယဉ်လှတို့ပြောသလို စိတ်ဝင်စား လွန်း၍ မဟုတ်ပါ။

တကယ်တော့ သူမ စိတ်ဝင်စားနေသူဟာ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့အိမ်မက်မင်းသားဖြစ်သော ခိုင်ခန့်နိုင် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ခိုင်ခန့်နိုင်နှင့်တွဲနေသော ကောင်လေးပဲဖြစ်သည်။

သူဟာ ခိုင်ခန့်နိုင်နှင့် ယှဉ်ရင်တော့ တခြားစီမှ တကယ့်ကို တခြားစီပါဟု ပြောရလောက် အောင် ကွာခြားပါသည်။ သူဟာ ခိုင်ခန့်နိုင်လို ရုပ်မချောပါ။ ဒါပေမဲ့ ပိုးဟပ်ဖြူလေးတစ်ကောင်လို ဖြူဖတ် ဖြူရော်လေးနှင့် ခိုင်ခန့်နိုင်လောက်တော့ မချောတာအမှန်ပါ။

တကယ်တော့ လူတွေက မကြည့်တတ်လို့ မမြင်တာပါ။ သူ့ဟာခိုင်ခန့်နိုင်နှင့် ယှဉ်တွဲနေ .တာမို့ သူက မပေါ်လွင်တာပါ။ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ကြည့်ကောင်းပါသည်။ စတစ်ကော်လာပါသော အင်္ကျီလေးတွေကို ယောပုဆိုးအမျိုးမျိုးနှင့် တွဲဝတ်တတ်သော ပုံရိပ်လေး ဟာ သူမအတွက်တော့ စွဲမက်စရာလေးပါ။

ခိုင်ခန့်နိုင်လို အဝတ်ကောင်းတွေ ဝတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်

ခိုင်ခန့်နိုင်ထက်တောင် သာလွန် သွားပေလိမ့်မည်။

သူကတော့ ခိုင်ခန့်နိုင်လို ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံလည်းမရပါ။

အသုံးအဆောင်တွေကလည်း ခိုင်ခန့်နိုင်နှင့်ယှဉ်ရင်

ကွားခြားကြီးကွာခြားနေပါသည်။

သင်တန်းကိုလာတာတောင် ခိုင်ခန့်နိုင်၏ ဆိုင်ကယ်ကို ကပ်စီးကာ လာရသည်။ တစ်ခါတလေ ခြေကျင်လာတာလည်း တွေ့သည်။ ခြုံပြောရမယ်ဆိုရင် သင်တန်းတစ်ခုလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်း နွမ်းပါးပုံပေါ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဒါကို အားငယ်နေတဲ့ပုံမပေါ်ဘဲ သင်တန်းတီချယ် သင်ပြတာကိုသာ အာရုံထားတာတွေ့ရသည်။ သူမကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ထူးထူးခြားခြား ထိုကောင်လေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့သည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေခုန်နေတတ်သော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူနှင့်တွဲသည့် ခိုင်ခန့်နိုင်ကို အီနေသည်ဟုပဲ ထင်နေကြသည်လေ။

သူမကလည်း ဒါကို ရှင်းမပြဘဲ မှိန်းနေတာက သူငယ်ချင်းတွေ အရမ်းအံ့ဩသွားအောင် ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်ရက်တော့ သူမစိတ်ဝင်စားနေတာဟာ ခိုင်ခန့်နိုင်မဟုတ်ဘဲ သူဆိုတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဒီဟာမတွေတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ သူမကိုလည်း ဝိုင်းပြီးအပြစ်တင် မှာ သူမကတော့ ကြုံသိနေသည်။

ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားချင်းကိုမခံရတဲ့ သူမ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ကောင်လေးနာမည်က ကိုကိုလိမ္မာတဲ့။

သူမကတော့ ထိုကောင်လေးကို ပိုးဟပ်ဖြူလို့ပဲ တိတ်တဆိတ် နာမည်ပေးထားခဲ့တာပါ။

ထိုကောင်လေးဟာ သူနဲ့တွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းအားလုံးဟာ

လူချမ်းသာစာရင်းဝင်ဖြစ်ကြပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျောနိုင်သမျှကျော့အောင် ပြင်ဆင်နေသော ကောင်လေးတွေဖြစ်သည်။ သူကတော့ တခြားကောင်လေးတွေကို အဲဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။

ခိုင်ခန့်နိုင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမ စိတ်ဝင်စားနေသူဟာ သူပါလို့ ထင်နေပုံပင်။ သူ မဟုတ်ဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူဆိုတာကိုသာ သိသွားရင် ခိုင်ခန့်နိုင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။

သူ့ကို သူမ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိခြင်းဟာ အချစ်တစ်ခု မွေးဖွားခြင်းရဲ့အစလား။

*

အခန်း(၂)

တီချယ်ရှင်းပြသောစာတွေကို ဂရုတစိုက် နားထောင်နေသော၊
လိုက်မှတ်နေသော သူ့ရဲ့မျက်နှာ လေးကို ငေးနေမိရင်းမှ ကြည်နူးနေမိသည်။

“ရှင့်မျက်စိတွေ ကျွတ်ထွက်ပြီး ခိုင်ခန့်နိုင်ဆီကို ရောက်သွားဦးမယ်
ခါရယ်၊ မေသိက္ခာဆိုတဲ့နာမည် လေးနဲ့လိုက်အောင် သိက္ခာလေးဘာလေး
ဆယ်ပါဦး”

“အေးလေ . . . မိန်းကလေးတန်မဲ့ သိပ်ငမ်းတာပဲ”

စုထိုက်နှင့်ဖြူစင်လင်းက မဲ့ကာရွဲ့ကာ အပြစ်တင်သည်။ ဒါကို
ယဉ်ယဉ်လှက -

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ခိုင်ခန့်နိုင်က ဘယ်မိန်းမကိုမှ
စိတ်မဝင်စားသေးတော့ ကြွေအောင် ခြွေနေတာ”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ဝိုင်းကဲ့ရဲ့နေကြပေမယ့် သူမကတော့ လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ဆိုသော အထာမျိုးနှင့် နည်းနည်းမှ အကြည့်ကိုမရွှေ့ပါ။

“ဟဲ့ ခါ . . . ရှင့်ကို သူများတွေလည်း လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ရှင်တို့ကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို
ချစ်လို့ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ မိန်းကလေးမို့
မချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်လွှတ်တော်က ဥပဒေထုတ်ထားလဲ၊ ကျုပ်ဘက်က
ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုတာ ပါးစပ်က ထုပ်မပြောဘဲ သူ့အလိုလိုသိသွားအောင်
လုပ်ပြနေတာ”

“အယ် . . . ပြောတတ်လိုက်တာဟယ် အံ့ဩတယ် တကယ်”

သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းရွဲ့လာပြန်သည်။

“ငါ သူနဲ့ ခင်အောင် အရင်လုပ်မှာ”

“ဘုရား ဘုရား... တကယ်ကို ကြံတော့မယ်ပေါ့”

သူမတို့ တွတ်ထိုးနေစဉ်မှာပင် တီချယ် စာသင်တာပြီးသွားတာမို့ အတန်းဆင်းရန်အတွက် ဆူညံကာ တဝုန်းဝုန်းဖြစ်နေကြသည်။

အဲဒါဆိုရင်လည်း အခု သင်တန်းဆင်းတော့မှာ မိတ်ဆက်လိုက်လေ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ခိုင်ခန့်နိုင်ကိုလေ”

စုထိုက်စကားကြောင့် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလှလှလေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားအောင် ပြီးသွားအောင် ပြီးလိုက်သည်။

ပြီးမှ -

“ရှင်တို့ကလေ ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောရမယ်ဆိုရင်ထိပ်ကပဲ၊ ကျုပ်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့သူဟာ ခိုင်ခန့်နိုင်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ၊ အဲဒီ ခိုင်ခန့်နိုင်ဆိုတဲ့ ဘဝင်ကောင်ကို ရှင်တို့ပဲ စိတ်ဝင်စားကြ၊ ကျုပ်ကတော့ အလကားပေးရင်တောင် ပြန်အမ်းပေးလိုက်ဦးမှာ၊ ဝေးသေး”

“ဟယ်”

“ရှင် ဂေါက်သွားတာလား”

ဖြူစင်လင်းနှင့် ယဉ်ယဉ်လှက တအံ့တဩရေရွတ်ကာ စုထိုက်ကတော့ စိတ်ပျက်သောပုံစံနှင့်-

“နေစမ်းပါဦး... ရှင်က ခိုင်ခန့်နိုင်ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

သူမက မဖြေသေးဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူတို့အုပ်စုထွက်သွားသည့်ဘက်ကို

လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟောတော့၊ မေးတာကိုမဖြေဘဲ ညော်နေပြန်ပြီ”

“ညော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ အညောင်ခံနေတာပါ”

ခိုင်ခန့်နိုင်၏ နောက်မှထိုင်ကာ ထွက်သွားသော ပိုးဟပ်ဖြူကိုပဲ
ကြည့်နေမိတော့သည်။

“ရှင်စိတ်ဝင်စားနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ဆံပင်ထောင်ထောင်နဲ့ ကျော်ဇောလား”

“ဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဂူရွန်ပျိုကေနဲ့ စောထက်ကိုလား”

“မှားတယ်”

“သိပြီ... ပါးချိုင့်နဲ့ကောင်၊ အောင်ကောင်းဘုန်းမြတ်”

“မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါဆို ဟို gentlemen style နဲ့ တစ်ယောက်၊ သက်နိုင်ဌေး”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

သူမက ဘောပင်လေးကိုက်ရင်း ငြင်းနေတော့ ဒီမိန်းမတွေ သူမကို
မကြည်သလို ဘုကြည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ အိုက်တင်လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကျုပ်တို့ပြောတာ
အားလုံးကုန်ပြီ”

“မကုန်သေးပါဘူးဟယ်၊ ကျန်ပါသေးတယ်”

“ကျန်တဲ့ကောင်တွေက ချောမှမချောတာ”

“ရှင်တို့အတွက် မချောပေမယ့် ကျုပ်အတွက်ကတော့ ရူးလောက်တယ်ဟဲ့”

အားလုံးက သူမပုံစံလေးကြောင့် အသည်းတယားယား ဖြစ်နေမှာတော့ သေချာသည်။ သူမကတော့ ဒီမိန်းမတွေကို ဒီလိုကလိရတာ ကျေနပ်သည်။

“ဟို... ဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့တစ်ယောက် ပိုးဟပ်ဖြူလား”

“အာ... မဖြစ်နိုင်တာဟယ်”

ဖြူစင်လင်းရဲ့ မယုံမရဲအမေးကို ယဉ်လေးက ကန့်ကွက်သလို စုထိုက်က ရှုံ့မဲ့ပြသည်။

သာမန်ကာလျှံကာလောက်သာ ကြည့်ပြီး သူ့ကို အထင်မကြီးကြတာ ဖြစ်မည်။ စုထိုက်တို့တွေ အားလုံးက သူမ ဘာပြောမလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားနေကြချိန် သူမ၏ ပြောင်စပ်စပ်ပုံစံကြောင့် ရိပ်မိပုံရကာ

“ဟုတ်တာလား ခါ”

သူမက ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သလို ပါးစပ်ကလည်း ဟုတ်တယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။ မိန်းမသုံးယောက် မျက်လုံးတွေပြူးကုန်ကာ -

“ခါ... ရှင်နောက်နေတာလား”

“အာ... မနောက်ပါဘူး၊ နောက်စရာလား”

“ဒါဆို... တကယ်ပဲ ခိုင်ခန့်နိုင်ကိုမဟုတ်ဘဲ ပိုးဟပ်ဖြူကိုပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဟယ်”

“ဘာ... ဘာကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာလဲဟဲ့”

သူမက ယဉ်လေးစကားကို မကြိုက်တာမို့ ခပ်ခွာခွာလေး
အော်လိုက်သည်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း...ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်များ
သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကို ရန်လုပ်နေတယ်တော့၊ အံ့ပါရဲ့”

“အေးလေ၊ ဒါ...ရှင် စိတ်တော့ မှန်ပါသေးတယ်နော်”

“မှန်လွန်းလို့၊ ဟိုဘက်တောင် လွန်နေသေးတယ်”

သူမကို အားလုံးက စိတ်ပျက်သောအကြည့်များနှင့် ကြည့်နေကြတာမို့
သူမက ဂရုမစိုက်သောအထာနှင့် ပါးစပ်ထဲမှ ပီကေကို ပူဖောင်းလေးဖြစ်အောင်
မှုတ်နေလိုက်သည်။

သူမကတော့ ပိုးဟပ်ဖြူလေးကို ဖြူစင်သောသူ့ကို
တခြားယောက်ျားလေးတွေ မနာလို လောက်အောင်ကို
သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြချင်သည်။

“နေစမ်းပါဦး...ကျုပ် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာကို ရှင်တို့က ဘာများ
မကျေနပ်စရာရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ဟဲ့၊ ဘာမှ ထင်ထင်ရှားရှားမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ရှင်လို ရွှေမင်းသမီးက ကြွေတယ်ဆိုတော့ မမိုက်ပါဘူးဟယ်”

စုထိုက်တို့ သူမကို အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲကာ ထွက်သွားကြတော့သည်။
သူမကတော့ တစ်ယောက်တည်း တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောရင်း ဆိုင်ကယ်လေးကို
စက်နှိုးလိုက်တော့သည်။

ညကတည်းက စဉ်းစားထား သူမက မနက်စောစော
ကြေးနန်းရုံးခြံရှေ့မှ အောင်တံခွန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် မုန့်ဟင်းခါးစားရင်း
သူ့အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ဝီရိယပိုကောင်းသောသူမကို မေမေကတောင်

အထူးအဆန်းလုပ်နေသေးသည်။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပန်းကန်ကုန်ချိန်မှာတော့ ခေါင်းကလေး ပိုက်စိုက်နှင့်
လျှောက်လာသော သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပန်းနုရောင် ရှုပ် စတစ်ကော်လံလေးကို ပုဆိုးနီညိုရောင်လေးနှင့်
တွဲဝတ်ထားသော သူဟာ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မင်းသားတစ်ပါးပါပဲ။ ဒါကိုများ
ရင်ခုန်စရာ မကောင်းဘူးဟုပြောသော ယဉ်လေး ကို သူမစိတ်ထဲမှာ
ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

သူမ ပိုက်ဆံရှင်းခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးကာ သူ
ချိုးကွေ့ဝင်သွားသော ရတနာလမ်းထဲသို့ ဖြေးဖြေးလေးဝင်လိုက်ကာ
သူ့ဘေးအရောက်တွင် ဟွန်းတီးလိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

လန့်သွားကာ ခုန်ရှောင်လိုက်သော သူ့ပုံစံလေးကြောင့် သူမ
အသည်းယားသွားရသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို သူ့ဘေးမှ ဖြေးဖြေးလေးကပ်မောင်းခဲ့ကာ -

“Sorry နော်၊ လန့်သွားလား”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တာပေါ့”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို ခင်လို့ စ,လိုက်တာပါ”

“ခင်လို့”

“အင်း..ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က ကျွန်မကို မသိဘူးလား”

သူက သူမမျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ -

“မသိဘူးဗျ”

သေလိုက်လို့ရပြီ မေသိကွာ။

သူမလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ မသိဘူးဆိုတာ သေချာလို့လား။

သူ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ ယုံကြည်ပါသည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို သိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကိုသိတယ်”

သူက သူမကိုပြန်မေးသည်။ သူမက သူ့ဘေးကနေ ဆိုင်ကယ်ကို
ဖြေးဖြေးမောင်းရင်း လိုက်နေခြင်းပါ။ ပြောင်းပြန်သီအိုရီပေါ့နော်။

“ကျွန်မက အခု ရှင်တက်နေတဲ့သင်တန်းကပဲလေ”

“ဪ”

“ရှင့်ကို မနက်တိုင်းတွေ့ရတယ်နော်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဈေးသွားမလို့လေ”

“ဈေး”

“အင်း...ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာဝယ်မလို့လဲ”

“ဟင်းချက်စရာ ဝယ်မလို့လေ”

တွေ့လား။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်
အလုပ်တွေလုပ်တတ်နေတာလဲ။

“ဒါဆို ကျွန်မနဲ့အတူသွားရအောင်လေ၊ ကျွန်မလည်း ဈေးလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဪ...ရပါတယ်၊ လိုက်လေ”

“ရှင် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်လား”

“စီးတတ်ပါတယ်”

“လာ...ဒါဆို ရှင်မောင်း၊ ကျွန်မ နောက်ကထိုင်မယ်”

သူက ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းကာ သူမက ခါးလေးကို အသာကိုင်ရင်း
ဈေးသို့လိုက်ခဲ့သည်။

ဈေးရောက်တော့ သူက ငါးတန်းတွေဘက်သွားကာ ငမိုးသီး(ကက္ကတစ်)
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဝယ်သည်။ ပြီးတော့ နံနံပင်၊ ငရုပ်သီးစိမ်း၊ ကိုင်းဘူးသီး
သေးသေးနုလေးတွေနှင့် ခရမ်းကျွတ်သီးလေးတွေ ဝယ်သည်။

“ပြန်ရအောင်၊ ညောင်းနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မညောင်းပါဘူး။ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မကလေး
တစ်ခါမှ ဈေးမဝယ်ဖူးဘူး၊ ရှင်က ဝယ်တတ်တယ်နော်။ အခုပြန်တော့မှာလား။
မဝယ်တော့ဘူးလား”

“မဝယ်တော့ဘူးလေ၊ ဒီငါးကို ငရုပ်စိမ်းလေးနဲ့ ငရုပ်သီးချက်ချက်မယ်၊
ပြီးတော့...နံနံပင်အုပ်မယ်၊ ကိုင်းဘူးသီးတွေပြုတ်မယ်၊ ခရမ်းကျွတ်သီးနဲ့
ဘူးသီးပြုတ်ကို ငရုတ်သီးချက်နဲ့ တို့မယ်လေ”

“ဒါတွေကို ရှင်ချက်မှာလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အဘွား ချက်မှာလေ၊ ကျွန်တော့်လက်ရာက
အဘွားကိုမမီဘူးဗျ”

သူ သူမကို ပြောဆိုနေပုံဟာ အရင်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေပုံစံ အတိုင်းပါလား။ သူမကတော့ သူ့ကို ပိုခင် ပိုချစ်သွားရသည်။

သူ့မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘဲ အဘွားနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေရသည်။
သူမတို့အိမ်က ဟင်းမျိုးစုံသော ထမင်းဝိုင်းကို မြင်ယောင်ပြီး သူ့လက်ထဲတွင်
ဆွဲထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ ဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေထဲ
အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့...ခင်ဗျားနာမည်က”

“ဪ...ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်မသိသေးဘူးပဲ၊ ကျွန်မနာမည်က
မေသိက္ခာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လာရင်းနှီးတာ ခိုင်ခန့်အကြောင်း
သိချင်လို့လားဗျာ”

ဈေးထဲကအထွက်မှာ သူက မေးလိုက်တာမို့ သူမ အံ့သြသွားရသည်။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

သူက သူကကို မယုံသံကာသလိုအပြုံးနှင့်ကြည့်လာကာ-

“ခိုင်ခန့်အကြောင်း ဘာသိချင်လို့လဲ”

“အာ...ခိုင်ခန့်နိုင်ကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

သူက ပြုံးစိစိနှင့် သူမကို ကြည့်လာတာမို့ သူက ထိုအကြည့်တွေကို
နည်းနည်းမှ မခံစားနိုင်ကာ-

“ကျွန်မက ခိုင်ခန့်နိုင်အကြောင်းကို ဘာလို့ သိချင်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လာမိတ်ဖွဲ့တဲ့ကောင်မလေးတိုင်းက
ခိုင်ခန့်နဲ့ ပတ်သက်ချင်လို့လာတဲ့သူတွေချည်းပဲလေ”

“ကျွန်မကတော့ ခိုင်ခန့်နိုင်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်

ခိုင်ခန့်နိုင်အကြောင်းလည်း ဘာမှမမေးချင်းဘူး”

သူ့ကို သူမလာရောတာဟာ ခိုင်ခန့်နိုင်နှင့် မပတ်သက်ဘူး ဆိုတော့ ဘာများလဲဟု အတွေးရောက်နေပုံရသည်။

“အခု ကျွန်မ...ရှင်တို့အိမ်ကို လိုက်လည်မယ်၊ ရမလား”

“ရပါတယ်”

သူ့ခါးလေးကို အသာကိုင်ပြီး ဆိုင်ကယ်စီးရသောအရသာကို သူမ ကြိုက်နှစ်သက်သွားရ သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်အိမ်ကိုလိုက်လည်ရင် ရှင့်အဘွားက ကြိုက်ပါမလားဟင်”

“ဪ...ဘာလို့မကြိုက်ရမှာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးဆိုတော့”

“အဘွားကသဘောကောင်းပါတယ်ဗျ”

“မြေးအဘွားနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ရှင့်အဘွားကရှင့်ကို သိပ်ချစ်မှာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ဗျာ ကျွန်တော်ကလည်း ဘွားဘွားကိုချစ်တယ်”

သူ့ကို သူမ တကယ်ချစ်နေခဲ့ပါပြီ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်နော်၊ မေသိက္ခာက ကျွန်တော့်ကို ခိုင်ခန့်အကြောင်းသိချင်လို့ မေးတာမဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဘယ်သူအကြောင်း သိချင်လို့လဲ”

သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်ကာ-

“ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ မသိချင်ပါဘူး”

ရှင်ကိုချစ်နေတယ်လို့ဆိုတာကိုတော့ စိတ်ထဲကပဲ ပြောလိုက်ကာ-
“ရှင်ကိုပဲ သိချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သူက သူမကိုမယုံသလို လှည့်ကြည့်တာမို့-

“ဘာလဲ...ရှင်က မယုံဘူးလား”

ဒီလိုနှင့် ရွှေကျောင်းပြင်တွင်ရှိသော

သူကိုခြံကျယ်ကြီးရှိရာသို့ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ခြံကြီးကကျယ်သလို အပင်တွေလည်းအစုံရှိသည်။ မရမ်း၊သရက်၊

မာလကာ၊သင်္ဘောပင် တွေ အစုံပဲ။အိမ်ကလည်း ခြေတံရှည်ပျဉ်ခင်းဖြစ်ကာ

ကျွန်းအိမ်ကြီး။ အခုခေတ်သာ ထိုအိမ်မျိုးဆောက်မယ်ဆိုရင်

တော်တော်ကုန်ပေလိမ့်မည်။

ခြံထဲကို ဆိုင်ကယ်လေးဝင်ခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးအောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။“

“အပင်တွေအများကြီးပဲနော်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊အဲဒီ အပင်တွေရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ကျွန်တော်တို့ မြေးအဘွား

စားနေရတာ လေ”

“ဩ...ရှင်တို့ခြံလေးက အရိပ်ရတော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

“အင်း...ပကာသဏတော့ မရှိဘူးဗျာ”

“အဲဒါတွေက မလိုပါဘူးဟယ်”

“ဟော...မြေးပြန်လာပြီ၊ဧည့်သည်ပါလာတာကိုး”

အိမ်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာသော အသားဖြူဖြူ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိသော

အဘွားဟာ သူ့အဘွားပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဟုတ်တယ် ဘွား၊ သူက မေသိက္ခာပါ၊ သားနဲ့ခင်တာတော့
မကြာသေးဘူး”

သူက သူမကို အဘွားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတာမို့ အဘွားက သူမကို
ပြုံးပြရင်း -

“သမီးလေးက ချောလိုက်တာကွယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဘွား၊ ခါက မေသိက္ခာပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ခါခါလို့
ခေါ်ပါတယ်”

“အေးအေး ...သမီး၊ လာ အပေါ်သွားရအောင်”

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်က
မှန်ကြည့်လို့တောင်ရပါသည်။ သစ်သားပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်က
မှန်ကြည့်လို့တောင်ရပါသည်။ သစ်သားတွေကို ပေါလစ်သုပ်ထားသော
ဆက်တီခုံပေါ်သို့ ညွှန်ပြရင်း ဘွားက-

“ထိုင် သမီး...ဘွား ဟင်းချက်လိုက်ဦးမယ်၊ သမီးတို့
စကားပြောကြဦးနော်၊ ထမင်းလည်း စားသွား၊ အေးအေးဆေးဆေး မှပြန်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

သူက သူကရှေ့က ခုံတွင်ဝင်ထိုင်တာမို့ သူမက-

“ရှင့်ဘွားဘွားက သဘောကောင်းတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ရှင့်အသက်က”

“ဆယ့်ခုနစ်ထဲမှာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မနဲ့အတူတူပဲ”

“မေသိက္ခာက ဘယ်နှစ်လပိုင်းမွေးတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေခေါ်သလို ခါလို့ပဲခေါ်လေ၊ ကျွန်မက

ငါးလပိုင်းမွေးတာ”

“ဒါဆို...ခါက ဆယ်တန်းကို အ-ထ-က (၁)က အောင်တာပေါ့၊
ကျွန်တော်က အ-ထ-က (၂)က အောင်တာ”

“ရှင်က ရွှေကျောင်းပြင်နဲ့ အ-ထ-က (၁) နဲ့နီးတာကို ဘာလို့ အ-ထ-က
(၂) မှာ သွားတက်ရတာ လဲ”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက (၂) မှာ တက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ
ကိုပါသွားတာ လေ”

“နောက်မှ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်”

ဒီနေ့လေးဟာ သူမဘဝအတွက် အမှတ်တရတွေ အများကြီး
ဖြစ်ရတဲ့နေ့လေးဖြစ်သလို အကျေနပ်ဆုံး အပျော်ဆုံး နေ့တစ်နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငရုတ်သီးချက်နှင့် ဘူးသီးပြုတ်ကို စားကောင်းခဲ့တဲ့သူမကို ဖေဖေ၊
မေမေနှင့် အန်တီပေါက်သာသိရင် ဘယ်လိုပြောကြမလဲ။

နေ့လယ်လောက်မှပဲ သူငယ်ချင်းတွေစိတ်ပူမှာစိုးလို့ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။
အိမ်က ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ သူကမို့ အပြစ်တင်ဖို့အတွက် သူတို့အလုပ်နှင့်ပင်
သူတို့မအားကြပေ။

အားနေတဲ့အန်တီပေါက်ကလည်း အရင်ကပွစိပွစိပြောပေမယ့် သူမက
ကြုံတဲ့အိမ်မှ ထမင်းစားခဲ့တတ်တာမို့ မပြောတော့ပေ။ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

သူမနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မီးကောင်ပေါက်တွေမို့ နည်းနည်း
ဖလန်းဖလန်းထပေမယ့် အရမ်းကြီးလည်း မကဲကြပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်က
လူကြီးတွေက စိတ်ချပါသည်။

သူမတို့အုပ်စုက ပိုက်ဆံချမ်းသာသော မိဘတွေမှ ဆင်းသက်လာသူပီပီ
စားမယ်၊ ပျော်မယ်၊ ခေတ်နှင့်အညီ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ ဝတ်မယ်၊ အလှပြင်မယ်
ဒီလောက်ပဲဖြစ်သည်။

ဒီတော့ သူမတို့အဖွဲ့ကို လူချစ်လူခင်ပေါ်သည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးတော့မှာမို့ GTC နားက မသိတာအအေးဆိုင်ကိုပဲ
ထွက်လာခဲ့လိုက် တော့သည်။

*